

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 458/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 36 K 13/2014 a jeho uznesením č. k. 36 K 13/2014-139 z 5. decembra 2014 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 CoKR 12/2015 a jeho uznesením č. k. 1 CoKR 12/2015-153 zo 14. júla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júna 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní

vedenom pod sp. zn. 36 K 13/2014 a jeho uznesením č. k. 36 K 13/2014-139 z 5. decembra 2014 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 CoKR 12/2015 a jeho uznesením č. k. 1 CoKR 12/2015-153 zo 14. júla 2015 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konkurznom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 36 K 13/2014 na majetok úpadcu [REDAKOVANÉ] bol uznesením okresného súdu z 11. júna 2014 o vyhlásení konkurzu ustanovený sťažovateľ za správcu konkurznej podstaty úpadcu. V súvislosti s vyhlásením konkurzu na majetok úpadcu sa konala 17. septembra 2014 prvá schôdza veriteľov, ktorú zvolal sťažovateľ ako správca oznamom zverejneným v Obchodnom vestníku č. 156/2014. Zápisnica z konania prvej schôdze veriteľov bola okresnému súdu doručená 18. septembra 2014 a vyplýva z nej, že jedným z bodov programu bolo aj uznesenie o výmene správcu podľa § 36 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“), pričom za správcu bol zvolený [REDAKOVANÉ]. Okresný súd nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by nemohol ustanoviť nového správcu konkurznej podstaty, a preto na základe rozhodnutia veriteľov napadnutým uznesením z 5. decembra 2014 rozhodol tak, že odvolal z funkcie správcu konkurznej podstaty sťažovateľa a ustanovil do funkcie nového správcu konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ] s poukazom na § 36 zákon o konkurze a reštrukturalizácii. V poučení napadnutého uznesenia okresný súd uviedol, že proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné podľa § 198 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

Sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu okresného súdu z 5. decembra 2014, ktoré odvolanie krajský súd napadnutým uznesením zo 14. júla 2015 odmietol z dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné podľa § 198 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

Sťažovateľ tvrdiac, že postupom krajského súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keď krajský súd podľa neho nesprávne odmietol jeho odvolanie proti uzneseniu okresného súdu, podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn.

4 Obdo 66/2015 z 29. februára 2016 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“) tak, že ho ako neprípustné odmietol.

Sťažovateľ namieta porušenie ním označených práv uznesením okresného súdu, ako aj uznesením krajského súdu a postupom konajúceho okresného súdu a krajského súdu predchádzajúcim ich vydaniu a v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie uvádza:

«K porušeniu základného práva na súdnu ochranu súbežne s porušením ľudského práva na spravodlivý proces v okolnostiach prípadu došlo z dvoch právne významných príčin :

A. podľa ust. § 35 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii č. 7/2005 Z. z. v platnom znení (ďalej iba „ZKR“) – Veriteľ pohľadávky spojenej so záväzkom podriadenosti podľa osobitného zákona – Obchodný zákonník ust. § 408a (ďalej iba „podriadený veriteľ“), ani veriteľ, ktorý sa v konkurze uspokojuje v poradí ako podriadený veriteľ, nemá právo hlasovať na schôdzi veriteľov, ani byť volený do veriteľského výboru, teda nemá právo navrhnúť ani výmenu správcu. ...

B. podľa ust. § 157 ods. 2, príp. § 167 ods. 2 O. s. p. v nadväznosti na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu musí byť Odôvodnenie rozhodnutia presvedčivé, úplné, musí sa vyporiadať so všetkými základnými otázkami, ktoré sa v konaní riešia a predovšetkým musí byť pravdivé.

Obe namietnuté porušenia základného, resp. ľudského práva sú v skutkovom stave prípadu úzko prepojené, k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, aj ľudského práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru došlo vo vzájomnej nadväznosti oboch príčin porušenia základného práva na súdnu ochranu, aj ľudského práva na spravodlivý proces. ...

Okresný súd Trnava Uznesením č. k. 25K/18/2013 zo dňa 25.03.2013... vyhlásil konkurz na majetok dlžníka [REDAKOVANÉ] súčasne vymenoval za správcu [REDAKOVANÉ]... Jediným spoločníkom a konateľom obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] od založenia 10.12.2005 až doteraz je [REDAKOVANÉ]...

Správca úpadcu [REDAKOVANÉ] si v konkurznom konaní vedenom na majetok dlžníka [REDAKOVANÉ], prihláškou zo dňa 01.07.2014... prihlásil pohľadávku v celkovej výške 354.599,62 €, v tom pôžička vo výške 295.324,22 € a manko v pokladni vo výške 59.275,40 €. Súčasne si uplatnil poradie 25e - iná pohľadávka, ...

Správca úpadcu [REDACTED] prihlásenú pohľadávku uznal čo do výšky, vymáhateľnosti avšak nie do poradia, keďže z povahy jej vzniku sa nejednalo o poradie 25e, ale o poradie 25d, t.j. podriadenú pohľadávku, jednoznačne sa jedná o pohľadávku, ktorá patri veriteľovi, ktorý je spriaznený s úpadcom ...

Keďže veriteľ správca úpadcu [REDACTED] nepožiadal súd o priznanie hlasovacích práv, podľa ust. § 35 ods. a § 95 ods. 2 ZKR nemohol mať na 1. schôdzi veriteľov hlasovacie práva, nemohol navrhovať výmenu správcu ani za výmenu hlasovať.

Na 1. schôdzi veriteľov sa zúčastnili dvaja veritelia a to veriteľ [REDACTED] v konkurze, zastúpený správcom [REDACTED] a veriteľ [REDACTED].

Napriek tomu, že veriteľ [REDACTED] v konkurze nemal hlasovacie práva, navrhol odvolanie správcu z funkcie, pričom druhý veriteľ [REDACTED] hlasoval proti tomuto návrhu. Prvostupňový súd sa s týmto podľa sťažovateľa zásadným porušením zákona vôbec nezaoberal ...

K odvolaniu správcu došlo teda na základe absolútne neplatného právneho úkonu. ...

V okolnostiach prípadu sťažovateľ podal odvolanie preto, lebo pre nesprávny právny názor prvostupňového súdu ohľadne podstatnej skutočnosti, dôležitej pre posúdenie veci, bol vylúčený z realizácie svojich procesných práv. Následne sa k tomuto nesprávnemu právnomu názoru pripojil aj odvolací súd – Krajský súd v Bratislave v Uznesení sp. zn. 1 CoKR/12/2015-153 o všetkom uvedenom v odôvodnení uviedol nepresvedčivú argumentáciu, takže odvolacími dôvodmi sa tým ani nezaoberal.»

Sťažovateľ v sťažnosti ako porušovateľa svojich práv označil najvyšší súd a v úvode sťažnosti navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu priznané čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorým sa každému zaručuje právo domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ľudské právo na spravodlivý proces a spravodlivé prejednanie jeho záležitosti nezávislým a nestranným súdom priznané čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní sp. zn. 36K/13/2014 zo dňa 05.12.2014 pred Okresným súdom v Trnave a Krajským súdom v Bratislave v konaní sp. zn. 1 CoKR/12/2015-153 zo dňa 14.07.2015, porušené bolo.

2. Podľa ust. § 56 ods. 2 zák. č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR v konaní pred ním a o postavení sudcov v platnom znení, Ústavný súd SR Uznesenie Okresného súdu v Trnave sp. zn. 36K/13/2014 zo dňa 05.12.2014 a Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 CoKR/12/2015-153 zo dňa 14.07.2015, zrušuje.

3. Podľa ust. § 56 ods. 3 písm. b) zák. č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR v konaní pred ním a o postavení sudcov v platnom znení, Ústavný súd SR vracia Okresnému súdu v Trnave na ďalšie konanie.“

Sťažovateľ v závere svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd dočasným opatrením odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu a svoj návrh na rozhodnutie ústavného súdu vo veci samej formuloval takto:

„Základné práva sťažovateľa, a to právo na súdnu ochranu podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorým sa každému zaručuje právo domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a právo na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti nezávislým a nestranným súdom podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, boli postupom Okresného súdu v Trnave vo veci vedenej pod sp. zn. 36K/13/2014 boli porušené.

Podľa § 56 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z., zákona o organizácii Ústavného súdu SR o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v platnom znení, Ústavný súd Uznesenie Okresného súdu v Trnave vo veci vedenej pod sp. zn. 36K/13/2014 zo dňa 05.12.2014, zverejnené v Obchodnom vestníku č. 237/2014 dňa 11.12.2014 pod značkou K024218 sa zrušuje.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona č. 38/1993 Z. z., zákona o organizácii Ústavného súdu SR o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v platnom znení, Ústavný súd vracia Okresnému súdu v Trnave vec vedenú pod sp. zn. 25K/16/2012 na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu a uznesením krajského súdu a ich vydaniu predchádzajúcim postupom konajúcich súdov.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Ústavný súd skôr, ako prikrečil k vecnému prerokovaniu sťažnosti, musel skúmať, či sú splnené formálne požiadavky kladené na taký návrh podľa zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

Podľa § 51 ods. 1 zákona o ústavnom súde účastníci konania sú sťažovateľ a orgán verejnej moci, proti ktorému sťažnosť smeruje.

Ústavný súd konštatuje, že za stavu, keď sťažovateľ označil najvyšší súd ako orgán verejnej moci, proti ktorému sťažnosť smeruje, a porušenie svojich práv namieta uznesením okresného súdu a uznesením krajského súdu a postupom okresného súdu a krajského súdu, jeho sťažnosť je zjavne neopodstatnená už z dôvodu objektívnej nemožnosti porušenia práv sťažovateľa a ním označeným porušovateľom jeho práv, t. j. najvyšším súdom.

Ústavný súd napriek uvedenému považujúc za zachovanú lehotu na podanie sťažnosti vzhľadom na podané dovolanie a rozhodnutie najvyššieho súdu o dovolaní (porov. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Zvolský a Zvolská v. Česká republika z 12. 11. 2002, sťažnosť č. 46129/99) predbežne posúdil možnosť porušenia práv sťažovateľa postupom a uzneseniami okresného súdu a krajského súdu.

V posudzovanej veci sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu okresného súdu z 5. decembra 2014, proti ktorému podľa poučenia o opravnom prostriedku odvolanie nebolo prípustné. Neprípustnosť odvolania potvrdil aj krajský súd, keď sťažovateľom podané odvolanie z uvedeného dôvodu svojím uznesením zo 14. júla 2015 odmietol. Sťažovateľ proti uzneseniu krajského súdu podal dovolanie, ktoré svojím uznesením z 29. februára 2016 odmietol najvyšší súd z dôvodu jeho neprípustnosti.

Sťažovateľ je presvedčený, že proti uzneseniu okresného súdu (ktoré považuje za rozporné so zákonom, pretože podľa neho na prvej schôdzi veriteľov hlasoval veriteľ spriaznený s úpadcom, ktorý nemal hlasovacie práva, a na základe jeho hlasov došlo k prijatiu rozhodnutia, ktoré bolo podkladom pre uznesenie okresného súdu o jeho odvolaní) bolo prípustné odvolanie, ktoré však napriek tomu krajský súd odmietol ako neprípustné. Sťažovateľ teda z obsahového hľadiska tvrdí, že postupom krajského súdu, ktorý nerozhodol vo veci meritórne, mu bola odňatá možnosť konať v rámci odvolacieho konania. Z uvedeného dôvodu podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodňoval ustanovením § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom) a ktoré bolo najvyšším súdom odmietnuté ako neprípustné.

V podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie sa sťažovateľ sústreďuje na namietanie vecnej nesprávnosti, nezákonnosti a nedostatočnej odôvodnenosti uznesenia okresného súdu z obdobných dôvodov, ako uviedol vo svojom odvolaní proti tomuto uzneseniu, a vo vzťahu ku krajskému súdu namieta, že krajský súd sa vecne nevysporiadal s jeho odvolacími dôvodmi, keď jeho odvolanie ako neprípustné odmietol a svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd zvyrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. Georgidias c. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho konania považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torijo c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

Ústavný súd pre účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal napadnuté uznesenie okresného súdu a napadnuté uznesenie krajského súdu z hľadiska ústavnej udržateľnosti ich záverov, resp. z hľadiska dostatočného odôvodnenia napadnutých uznesení a im predchádzajúcich postupov v príčinnej súvislosti s namietaným porušením sťažovateľom označených práv a konštatuje, že okresný súd aj krajský súd sa relevantne vysporiadali so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci a svoje závery dostatočne odôvodnili, a to okresný súd záver (o splnení zákonných podmienok na vydanie napadnutého rozhodnutia o odvolaní sťažovateľa z funkcie správcu konkurznej podstaty na základe rozhodnutia veriteľa na prvej schôdzi veriteľov) a krajský súd záver o neprípustnosti odvolania proti uzneseniu okresného súdu.

Krajský súd vo vzťahu k sťažovateľom podanému odvolaniu vo svojom uznesení uviedol:

„Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací... preskúmal odvolanie podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie je potrebné odmietnuť z dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné (§ 198 zák. č. 7/2005 Z. z. ZKR).

Odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu, ktoré súd vydal v súlade a na základe § 36 ods. 3 s poukazom na § 198 ods. 1 ZKR, preto odvolací súd s poukazom na § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol odvolanie navrhovateľa z dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. Z týchto skutkových dôvodov preto odvolací súd nemôže prihliadať a zaoberať sa dôvodmi, ktoré sú uvedené v odvolaní navrhovateľa a vydal rozhodnutie tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia. Odvolací súd poznamenáva, že podľa § 36 ods. 1 ZKR, do pôsobnosti 1. schôdze veriteľov obligatórne patrí rozhodovanie o výmene správcu. Ďalšia schôdza veriteľov môže rozhodnúť o výmene správcu, len ak sú naplnené skutkové okolnosti a podmienky uvedené v § 36 ods. 1 písm. a/ až písm. c/ ZKR. Súd prvého stupňa po doručení zápisnice, z ktorej obsahu vyplýva, že na 1. schôdzi veriteľov došlo k prijatiu právneho záveru o výmene doterajšieho správcu a zvolenie nového správcu, preto je povinný s poukazom na § 36 ods. 3 ZKR bezodkladne (v čo najkratšom čase prípustnom s ohľadom na prejednávanú vec) jedným uznesením odvolať doterajšieho správcu a ustanoviť do funkcie nového správcu schváleného na zasadnutí 1. schôdze veriteľov. Otázka záväzných pokynov udeľovaných podľa § 83 ZKR v danom štádiu konania pri posudzovaní odvolania právne nepripadá do úvahy a nie je možné toto zákonné ustanovenie na posudzovanú právnu vec aplikovať. Vo vzťahu k doloženiu uznesenia NS SR 70bo 109/2001 v kontexte vzniku oprávnenia odvolaného správcu podať opravný prostriedok voči rozhodnutiu súdu o jeho odvolaní, odvolací súd poznamenáva, že daný výrok sa aplikuje na konanie vedené podľa zák. č. 328/1991 Zb. v platnom znení - zákon o konkurze a vyrovnaní a nie je možné ho aplikovať na nové konania vedené podľa zák. č. 7/2005 Z. z. ZKR v kontexte zákonnej úpravy prípustnosti odvolania, tak ako je obsahom jednotlivých ustanovení predmetného zákona. Vzhľadom na kogentnosť právnej úpravy prípustnosti odvolania, tak ako je upravená v § 198 ZKR v kontexte § 36 ZKR, odvolací súd preto nemôže priznať právo odvolania [REDACTED] s poukazom na vyššie uvedené právne skutočnosti, a preto vydal rozhodnutie tak, ako je uvedené v jeho výrokovej časti.“

Na základe uvedeného ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov okresného súdu a krajského súdu a nezistil, že by posudzovaný postup a uznesenia boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené, a tým mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaných uznesení v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľom označených práv postupom a uznesením okresného súdu ako ani postupom a uznesením krajského súdu, odmietol jeho sťažnosť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť ako celok bola odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016